

Posudek vedoucího práce

Eva Brabencová, *Divadlo Drak a jeho proměny po roce 1989*, FHS 2022.

Eva Brabencová si na své diplomové práci dala velmi záležet. Výsledný text, jehož podobu jsme spolu několikrát konzultovali, proto není dílem jednoho rychlého vypětí, ale byl poctivě „vysezen“ a promyšlen, a myslím, mohu-li jej srovnat s verzemi staršími, že se i odklad jeho odevzdání na pozdější termín vyplatil.

Shora řečené platí především o zjemnění a prohloubení některých interpretačních pasáží, zvláště těch týkajících se pozice, jíž mělo Divadlo Drak ve veřejném prostoru před rokem 1989. V prvních verzích byla tato pozice nahlížena v podstatě výlučně prizmatem aktérů (autorčiných narátorů), zatímco ve finální verzi se diplomantka od autorské perspektivy již přeci jen emancipovala (a to i v jiných otázkách), a její výklad tak dává možnost různým „čtením“. Problém pozice divadla v pozdně socialistické veřejné sféře je přitom pro Evu Brabencovou podstatný a řeší jej z různých úhlů hned v několika kapitolách své diplomové práce (věnujících se politickému rozměru některých her, vztahu k politickým orgánům nebo zahraničním cestám divadla před rokem 1989). V tomto smyslu by možná stálo zato zapříst v textu i obecnější – teoretičtější – debatu o jednotlivých kategoriích či pojmech, které jsou v historické obci používány a jimiž jsou ostrůvky svobody, případně šedá zóna atd., diplomantka se této debata však nakonec vyhnula, a postavila se spíše do role pozorovatele, který chce spíše slyšené výpovědi popsat než teoreticky kategorizovat. Na tom ostatně není nic špatného.

Obecně lze říci, že text má smysluplnou strukturu a že autorka vychází z dostatečné pramenné základny. Hlavním pramenem jsou rozhovory natočené orálně-historickou metodou, kterých je osm, ale významnou měrou jsou při analýzách a interpretacích využity i archivní materiály z oblastního archivu v Zámrsku. Jádrem diplomové práce je období pozdního socialismu – deklarovaný hlavní cíl (porovnání života v divadle před a po roce 1989) se podle mého ocitl postupem času spíše na vedlejší koleji, když období po roce 1989 sice v textu pojednáno je a jsou tu i některá zajímavá zjištění (týkající se kontinuity/diskontinuity), ale co se významu týče, slouží spíše jako jakési postscriptum.

Diplomová práce má i některé nedokonalosti. Těmi se vyznačuje především první polovina textu. Jsem například přesvědčen, že debata o orální historii coby metodě měla být umenšena,

protože její zvládnutí je vlastně tak trochu předpokladem studia na oboru, kde je orální historie v názvu, a není tudíž nutno osvědčovat její znalost v závěrečné práci. Jiná kritická poznámka se může týkat třeba toho, že část textu, kterou autorka nazývá částí teoretickou (část 3), nemá s teorií nic společného, ale jedná se o stručné převyprávění historie českého loutkového divadla a specificky historie Divadla Drak (teorie je naopak něco, čemu se diplomantka v textu spíše vyhýbá). Mohl bych zmínit i některé další jevy v textu, ale není to třeba, protože i ty by byly, stejně jako ty právě citované, vesměs spíše formální, poměrně snadno odstranitelné a nedotýkající se jádra diplomové práce.

Závěrem řečeno, diplomovou práci Evy Brabencové považuji v souhrnu za velmi dobrý vysokoškolský text, který doporučuji k obhajobě, přičemž v závislosti na její kvalitě jej navrhuji ohodnotit buď stupněm 1 (výborně), nebo 2 (velmi dobře).

V Praze dne 22. srpna 2022

.....

PhDr. Přemysl Houda, PhD.